

Mohamed El Yazidi: 'Molts immigrants que portem molts anys al país no podem votar'

Entrevista a Mohamed El Yazidi, membre de l'associació Al-Madaa-Horitzons de Sant Celoni

PERE TARRIDAS. **Sant Celoni**
Mohamed és marroquí, té 47 anys i en fa 20 que viu a Sant Celoni. Es casat i té 3 fills.

De quina part del Marroc ets?
Del Nord, de Nador.

Vas marxar-ne molt jove.

Sí. Estava estudiant a la Universitat d'Uxda i el meu país passava una època molt dura. Era durant el regnat de Hassan II i jo tenia amics que havien estat empresonats. No ho veia clar i, tot i que estava a punt d'acabar la meua carrera, vaig decidir anar-me'n. Em mancava pràcticament un tràmit burocràtic per obtenir la llicenciatura.

Què estudiaves?

Literatura anglesa. L'any 1987 vaig anar a Londres per quedar-m'hi una temporada però no va ser possible. Vaig tornar al Marroc i l'any 1989 vaig venir a Sant Celoni, on hi tenia coneguts.

I aquí has format la teua família.

Sí. Em vaig casar amb Khadija, una companya de la Universitat d'Uxda. En principi ella no volia marxar del Marroc, però finalment la vaig convèncer. És llicenciada en història i tenim tres fills, el més gran de 9 anys.

Treballem?

Jo fa vuit mesos queestic a l'atur, però la meua dona treballa de traductora, d'animadora de famílies marroquines amb fills i també fa d'intermediària amb l'ajuntament per qüestions de relació amb la comunitat magrebina.

Quina és la vostra llengua materna?

El berber, que és la llengua més arrelada al nord de l'Àfrica, no tan sols al Marroc sinó també a Algèria i Tunísia.

Quines altres llengües parles?
Soc musulmà i conec l'àrab, que és la llengua amb què fem les nostres lectures religioses. També parlo el francès, l'anglès, el castellà i el català.

Domines sis idiomes i fa vuit mesos que estàs sense feina. Com ho portes? Creus que la societat és justa?

La societat no és del tot justa però crec que jo també sóc responsable del meu destí.

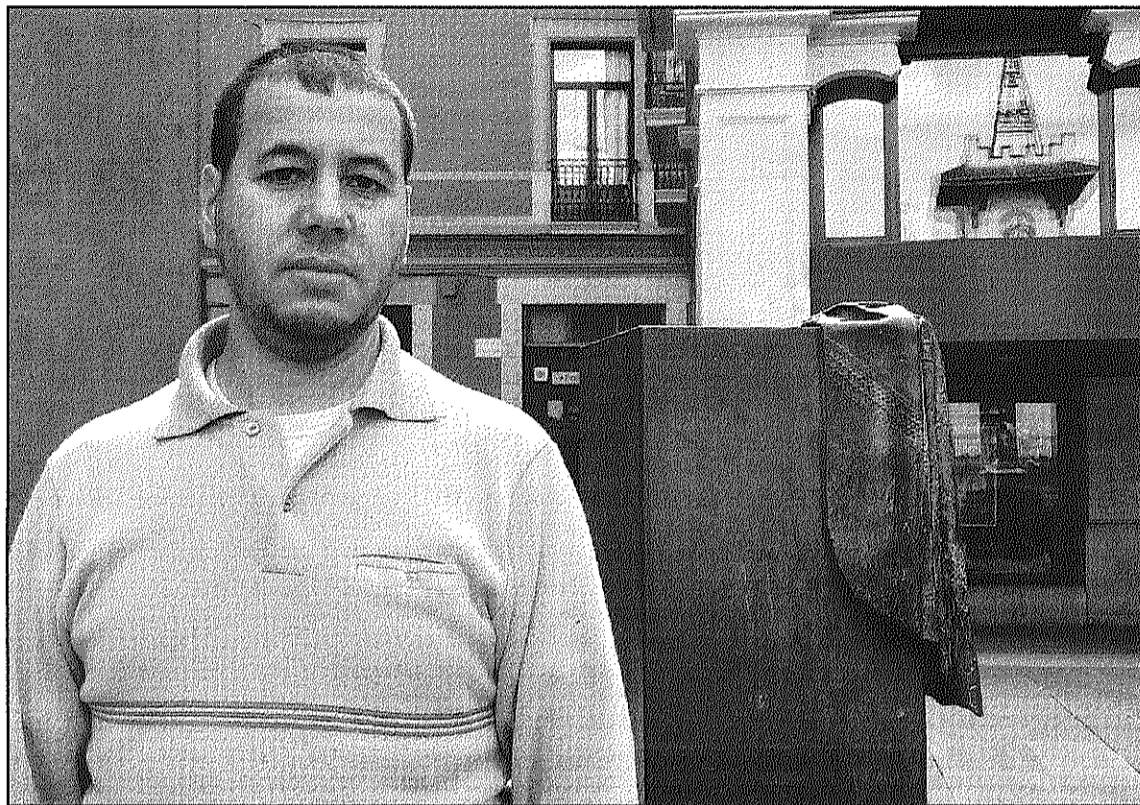
'La societat no és del tot justa, però crec que jo també sóc responsable del meu destí'

Soc una persona totalment lliure que depèn de la voluntat d'Alà. No puc culpar només a la societat de les coses que a mi em passen. La meua vida és una conseqüència de les meves decisions.

Increïble.

Què és increïble?

Tothom dona la culpa al altres

Mohamed El Yazidi, a la plaça de la Vila de Sant Celoni (L'AdBM)

dels seus problemes. És allò que avui en dia es porta.

Jo no parlo de culpa sinó de responsabilitat.

I has parlat també de Déu, del teu Déu.

Sí, soc creient i practicant. Suposo que deus participar als

actes religiosos als locals del carrer Sant Josep i de l'Avinguda de la Pau. Tinc entès que ho celebren per sepa-

'Cada dia hi ha més companys a l'atur, ja que el marroquí s'ha dedicat a la construcció'

P.T.-Com està l'ambient entre vosaltres, amb aquesta situació de crisi econòmica?

M.E.Y.- Malament. Cada dia hi ha més companys a l'atur, ja que bàsicament el marroquí s'ha dedicat a la construcció i també, però minoritàriament, a feines al bosc, restauració o servei domèstic. Són els sectors en què he treballat jo quan he tingut feina. Hi ha una cosa que considero injusta i és que molts immigrants que portem força anys al país, no podem votar. Si treballem aquí, paguem els nostres impostos i participem a la vida quotidiana, hauríem de poder dir la nostra sobre totes les qüestions que afecten a la comunitat. Sense excepcions.

P.T.-Com van les vostres relacions amb l'ajuntament?

M.E.Y.- Són correctes. Procu-rem evitar conflictes amb altres grups ètnics que també viuen al poble. Els marroquins formem un col·lectiu del voltant de les 500 persones. És important. Però hi ha una cosa que sí que m'agradaria comentar i no és una qüestió de gelosia. Les preferències de l'antic

ajuntament anaven més inclinades cap als africans d'ètnia negra que cap als marroquins. No sé quina en podria ser la causa d'aquesta discriminació. Amb el nou ajuntament les coses van millorant en aquest aspecte.

P.T.- Potser contemplem els immigrants de l'Àfrica negra com un grup molt pacífic, submis i desvalgut mentre que els marroquins teniu una imatge de persones més inquietes i capaces de valer-vos per vosaltres mateixos.

M.E.Y.- Però això no és cert.

P.T.- Sigui cert o no, és el que la gent capta. No soc sociòleg però podria ser una conseqüència de l'educació rebuda. Costa molt desenganxar del subconscient aquells estereotips gravats a la infantesa.

M.E.Y.- No t'entenc.

P.T.- No t'escandalitzis, però, quan jo era petit anava pel carrer cantant una cançó que no recordo com acabava però que començava així: "A l'Àfrica

minyons, a matar moros, a matar moros..." Mentrestant, a l'escola, un cop a l'any se celebrava el dia del Domund en què deixàvem una pesseta per a la Santa Infància a canvi d'uns quants dies d'indulgència i una estampeta d'un nen negre de cabells arrissats al costat d'un missioner. Com pots veure, en aquella època llunyana (parlo dels anys 1940) els africans ja no éreu tots iguals per a nosaltres.

M.E.Y.- És molt fort. Sobretot la cançó. No sé per quin motiu havíeu de venir a casa nostra, a l'Àfrica, a matar-nos.

P.T.- Doncs jo tampoc no ho sé ni ho entenc. No et creguis, els jueus també en sortien molt mal parats. No et pots imaginar la quantitat de jueus que jo vaig "matar" durant la meua infantesa, el Dijous Sant, a dintre de l'Església.

M.E.Y.- Espero que les coses hagin canviat i que, al menys aquí, a Sant Celoni, no es desperti mai aquest animal adormit que tots duem a dintre i que és el causant de tants disbarats.

rat d'altres germans. Teniu algun problema entre vosaltres?

Cap problema des del punt de vista religiós, però a vegades sorgeixen diferències derivades de relacions personals i hem acordat fer les nostres cerimònies per separat. De totes maneres, estem parlant per intentar superar aquests petits malentesos.

Teniu el mateix imam?

No, el nostre imam és marroquí i

'El nostre imam és marroquí i les lectures les fa en àrab traduïdes al berber'

les lectures les fa en àrab, traduïdes al berber quan algú no les entén. Al mateix temps dona classes d'àrab i nosaltres ens fem càrrec de la seva manutenció.

No creus que hi ha una relació poc fluïda entre catalans i magrebins? A què pot ser degut?

Podria ésser a causa dels mitjans de comunicació. Generalment només es parla de nosaltres quan es tracta d'alguna malifeta. Per això procurem donar a conèixer la nostra realitat i vam crear, en primer lloc, l'Associació d'Immigrants Marroquins de Sant Celoni i, més recentment, Al-Madaa-Horitzons, amb una visió més àmplia i de la que formen part marroquins, catalans i està oberta a qualsevol que desitgi treballar per assolir una millor convivència. Com a actes concrets podríem parlar de la participació a la setmana per la Pau, hem organitzat conferències, com la de Víctor Pallejà sobre l'islam, tractat temes d'actualitat com el conflicte judeo-palestí i projecció de pel·lícules relacionades amb la nostra cultura a l'Ateneu, la Biblioteca o la Rentadora amb comentaris i debat al final. També, conjuntament amb la CUP, hem organitzat unes jornades molt interessants sobre l'immigració.

I els teus fills com ho viuen?

Els han nascut a Sant Celoni i estan plenament integrats a la vida local. Van a l'escola l'Avet Roig, tenen amics catalans que vénen a casa i ells van a casa seva i, de moment, no volen

'Els meus fills, de moment, no volen sentir a parlar de marxar al Marroc'

sentir a parlar de marxar al Marroc. Per a ells, aquest és el seu país. Més endavant, quan siguin més grans, no sé què passarà i dependrà de la forma en què se sentiran tractats socialment.

I tu?

Jo aquí m'hi trobo bé, però t'enganyaria si no et digués que tinc una mica d'enyorament de la meua terra. Penso tornar-hi, però no sé quan.